

[Jørgen Jensen.]

merne, hvor man ikke kunne blive enige om den procentvise indregning i akkorderne? Da gik man med til, at parterne i de næste 2 år skulle forhandle sig frem til en løsning, som kunne afskaffe dette, og der står tydeligt, at forhandlingerne skal være afsluttet, således at nyordningen kan træde i kraft i forbindelse med overenskomstfornyelsen i foråret 1977.

Det er klar tale om, hvad det er, man gør. Det er i virkeligheden, at ikke alene griber man ind i denne overenskomstsituation, men man har allerede grebet ind i næste overenskomstsituation, og det ændres ikke ved, at man så sætter en tilføjelse på, hvori der står, at hermed er ikke taget stilling til indholdet af de kommende overenskomster, heller ikke dyrtidsordningen. For kom den tilføjelse til for at sikre arbejderne? Nej, den kom til for at sikre, at arbejdsgiverne havde mulighed for endnu en gang at sige, at de ikke vil have dyrtidsregulering. Det var venstre, der krævede denne tilføjelse, fordi de ville have ret til at rejse kravet om frafald af dyrtidsreguleringen.

Taletiden er desværre forbi.

Brusvang (CD):

CDs holdning til den konflikt, vi står over for, er, at vi gerne ser, at der er frihed her i samfundet, så vidt som det overhovedet er muligt, men vi finder, at indgreb må ske dér, hvor det er nødvendigt, og det er netop dertil, vi har folketetinget. Og da vi står over for en storkonflikt, som ikke ret mange af os ønsker, kræves der af folketetinget handling her og nu. Derfor har vi hilst dette regeringsinitiativ velkommen, og derfor har vi udtrykkelig fremhævet, at vi ønskede ikke ved nogen form for procedurekunst at skabe nogen forhaling af sagen, selv om vi naturligvis ligesom andre partier havde den saglige interesse, at der måtte ske en fornøden afvejning af de forskellige muligheder, som forelå oplyst for os. Vi mener, at en sådan afvejning på trods af den korte tid har fundet sted, og vi mener derfor med god samvittighed at kunne gå videre med behandlingen af dette lovkompleks.

For os er det en naturlig ting, at man har taget skitsen som en midtvejsløsning. Vi er naturligvis, som hr. Glistrup også har påpe-

get det, klar over, at denne skitse er lavet med et andet formål, ikke til varetagelsen af de særlige interesser, som vi i og for sig skal varetage som folketing, men da vi ikke har andet og bedre at pege på, må det være det rimelige udgangspunkt.

Det må også være rigtigt, at indgrebet er så generelt som muligt, at det ikke bare omfatter arbejdere, men andre lønmodtagere, herunder tjenestemænd, og også de liberale erhverv.

Det er en væsentlig ting i det lovkompleks, der foreligger, at der nu skal være ens dyrtidsportioner til alle, og jeg skal ikke lægge skjul på, at umiddelbart, når man bliver præsenteret for den tanke — og den har været fremme utallige gange i årenes løb — lyder den demokratisk overbevisende rigtig. Vi kan også acceptere den i denne situation, men det gælder nu ikke, når man i almindelighed argumenterer med, at kartofler og brød er lige dyrt for departementschefen og for kontorassistenten. Det er rigtigt, men det, man må se på, er: hvad er det reelle forbrug for de pågældende persongrupper? Der er jo prisstigning på hele forbruget. Når man så ser her, at departementschefen må afkorte sin dyrtidsportion med 6.000 kr., kontorchefen sin med 4.000 kr., all right, så siger jeg ikke dette for at beklage disse persongrupper, men bare for at konstatere, at der er virkelig tale om et lovindgreb, hvor de højtlønnede har båret deres særdeles store del af byrden.

Vi har selv tidligere fremsat et forslag, der havde et lignende sigte, og vi fandt, at en af begrundelserne for, at noget sådant kunne være rimeligt, var dette, at tjenestemændene, både højtlønnede og mindre højtlønnede, har en sikkerhed i ansættelsen, som det øvrige samfund nu engang ikke har.

Til gengæld må jeg også sige, at når vi nu giver ens dyrtidsportion til alle, så finder vi, det er urimeligt, om man skal fortsætte den tvangsopsparing, som sker for en del af de højerelønnede tjenestemænd. Derfor er vi også medforslagsstiller, om end ikke i ordets tekniske forstand, men det konservative folkeparti, som er med i det pågældende udvalg, har været så venlig at tage os med i hvert fald i bemærkningerne, sådan at man kan se, at vi går ind for det forslag, der går ud på, at nu skal der ikke, når der er sket en